

Arrest

nr. 284 989 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 5 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 december 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 maart 1999 dient verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 4 augustus 1999 negatief afgesloten door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 21 maart 2019 dient verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in, dat op 24 juli 2019 door de commissaris-generaal kennelijk ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van 19 februari 2020 met nr. 232 846 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Op 18 november 2020 dient verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in, dat op 2 maart 2021 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van 16 september 2021 met nr. 260 762 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Op 7 juli 2022 dient verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in, dat op 26 september 2022 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk wordt verklaard. Een tegen deze beslissing ingesteld beroep is hangende bij de Raad.

1.2. Op 18 augustus 2021 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 21 oktober 2022 dat deze aanvraag onontvankelijk is.

1.3. Op 7 november 2022 beslist de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoek om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : [T.]
voornaam : [K.]
geboortedatum : [...]
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Georgië
+ 2 kinderen:
[...]*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26.09.2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 14.03.2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de

bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Betrokkene verklaarde voorts dat één meerderjarige broer in Italië en één meerderjarige dochter in Nederland verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Uit het dossier blijkt tenslotte dat de moeder van betrokkene in België verblijft. Echter maakt ook zij het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt de familiekeren herenigd bij een terugkeer naar land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde tijdens haar derde verzoek om internationale bescherming gehoorproblemen te hebben en pijn te hebben aan haar arm. Betrokkene verklaarde vervolgens tijdens haar vierde verzoek om internationale bescherming bij Dienst Vreemdelingenzaken doof en psychologisch gebroken te zijn. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 21.10.2022 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land nietontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 31.03.1999, 21.03.2019, 18.11.2020 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“1. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen (“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”).

Deze bepaling luidt als volgt: “§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°. Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden”.

Deze bepaling voorziet derhalve enkel dat “de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend” een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgegeven.

Derhalve dient voldaan te zijn aan de voorwaarde dat de “vreemdeling” - gedefinieerd als “al wie het bewijs niet levert dat hij de Belgische nationaliteit bezit” in artikel 1, 1° Vreemdelingenwet - zowel illegaal in het Rijk dient te verblijven als een verzoek tot internationale bescherming dient te hebben ingediend. Het louter verblijven in het Rijk zonder legaal verblijf volstaat dus niet.

Deze voorwaarden zijn vervuld ten aanzien van mevrouw [T.], aangezien zij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend en zij actueel illegaal in het Rijk verblijft.

In de bestreden beslissing is evenwel ook nog vermeld: “+ 2 kinderen: [...], terwijl niet blijkt dat deze kinderen een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend.

Er wordt door de gemachtigde bovendien niet vermeld ten aanzien van welke kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd, aangezien de gemachtigde geen naam, voornaam, geboortedatum of zelfs maar nationaliteit vermeld heeft van de “2 kinderen” waarvan sprake. De gemachtigde laat derhalve na aan te geven ten aanzien van welke vreemdeling(en) de bestreden beslissing werd genomen en ten aanzien van welke vreemdeling(en) er aldus werd vastgesteld dat men illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend.”

2.2. Als juridische grondslag verwijst de bestreden beslissing naar de artikelen 7, eerste lid, 2° en 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoekster betoogt dat haar twee minderjarige kinderen geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en hen derhalve geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven met toepassing van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat verzoekster in huidig beroep enkel optreedt in eigen naam tegen het haar afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Zij treedt niet op namens haar minderjarige kinderen en voor zover ook hen een verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst wordt opgelegd. Er blijkt dus niet dat verzoekster haar voormelde kritiek op ontvankelijke wijze kan aanbrengen.

Verzoekster gaat er trouwens volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing in elk geval ook steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zij betwist op geen enkele wijze dat dit, voor haar minderjarige kinderen, een correcte en afdoende rechtsgrondslag vormt.

In zoverre zij verder betoogt dat niet wordt vermeld welke kinderen bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, nu geen naam, voornaam, geboortedatum of zelfs maar nationaliteit wordt vermeld, merkt de Raad op dat verzoekster zelf aangeeft dat ze twee minderjarige kinderen heeft zodat ze niet kan voorhouden dat het niet duidelijk is over welke kinderen het gaat. In het voor de kinderen vermelde nationaal nummer zit trouwens ook hun geboortedatum vervat, waardoor het wel degelijk duidelijk is om welke kinderen het gaat. Verzoeksters betoog faalt.

2.5. Een schending van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

2.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.7. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 62, § 2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij onderbouwt haar middel als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Door de verzoekende partij werd op 18 augustus 2021 een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door de verwerende partij wordt op 21 oktober 2022 vervolgens een beslissing genomen, waarbij de aanvraag wordt afgewezen als onontvankelijk. De bestreden beslissing, waarbij vervolgens een bevel wordt opgelegd om het grondgebied te verlaten, werd opgelegd kort nadat deze beslissing werd genomen (met name op 7 november 2022).

Tegen de beslissing van 21 oktober 2022 werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Verzoekster is een Georgisch staatsburger, geboren op [...] en getogen in Tbilisi. Haar familie is afkomstig uit het dorp [A.].

Verzoekster is getrouwd geweest met de heer [K.D.] en draagt de zorg over twee minderjarige kinderen: [L.D.] (° 2 april 2006) en [A.T.] (° 11 januari 2008). Daarnaast heeft verzoekster nog een meerderjarige dochter die haar vergezeld (mevr. [M.D.], geboren op 25 april 1999 te Brussel).

In 1999 kwam verzoekster naar België toe. Zij diende een asielaanvraag in op 31 maart 1999, waarna op 4 augustus 1999 het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing nam tot weigering van de aanvraag.

Verzoeker werd vervolgens naar Georgië gerepatrieerd, nadat zij op de grens met Nederland werd opgepakt.

Door verzoekster werd op 21 maart 2019 een verzoek tot internationale bescherming ingediend, nadat zij Georgië konden verlaten en doorreisden naar België via Frankrijk.

Sindsdien verblijft verzoekster derhalve in België, samen met haar gezinsleden. Zij integreerde zich in België, samen met haar gezinsleden.

3. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt daarom steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

4. In de bestreden beslissing kan worden vastgesteld dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt, onder meer ten aanzien van het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekster.

De verzoekende partij betwist echter deze beoordeling.

Uit de motieven in de bestreden beslissing blijkt vooreerst niet dat met de meerderjarige dochter van verzoekster, mevr. [M.D.] (geboren op 25 april 1999 te Brussel), werd rekening gehouden. Er wordt enkel rekening gehouden met de minderjarige kinderen van verzoekster. Hierdoor is de beoordeling onvolledig.

Verder blijkt dat met betrekking tot de elementen van integratie en langdurig verblijf van verzoekster in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de genomen beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf van 21 oktober 2022: “Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 21.10.2022 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af”.

De aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoekster werd onontvankelijk verklaard door de verwerende partij op 21 oktober 2022, met als motivatie dat: “De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”. In deze beslissing werd gesteld dat: “De

elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij een langdurige en intense binding met België opgebouwd zou hebben, dat zij geen belasting zou vormen voor de Belgische overheid, dat zij in haar eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien, dat zij een heel integratieparcours afgelegd zou hebben, dat zij haar werkbereidheid aangetoond zou hebben, dat zij de intentie zou hebben om conform de Belgische waarden en normen verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waarvan zij de facto reeds deel zou uitmaken en dat zij vier getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”.

Derhalve blijkt dat, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde aanhaalt in de bestreden beslissing, deze elementen niet inhoudelijk werden beoordeeld. De gemachtigde oordeelt daarom onzorgvuldig door te verwijzen naar de beslissing van 21 oktober 2022, aangezien deze beslissing geen beoordeling bevat van de ingeroepen elementen van integratie door verzoekster.

Verzoekster is voorts de moeder van twee minderjarige kinderen, voor wie zij instaat. Door de bestreden beslissing zouden de minderjarige kinderen genoodzaakt worden om hun moeder te volgen en tevens het Rijk te verlaten, hetgeen strijdig is met de primaire belangen van de minderjarige kinderen waaruit een nood aan stabiliteit en continuïteit blijkt. Zij zouden bovendien worden genoodzaakt om hun scholing, in het Nederlandstalig onderwijs, af te breken.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, in samenhang gezien met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.8. Verzoekster licht, in een eerste onderdeel van haar middel, toe dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 21 oktober 2022 onontvankelijk werd verklaard. Zij geeft aan dat zij tegen deze beslissing een beroep indiende bij de Raad. Zij voert aan dat, indien de Raad zou oordelen dat voormeld beroep gegrond is, in het kader van een goede rechtsbedeling ook de thans bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Bij arrest van 16 februari 2023 met nummer 284 987 heeft de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing van 21 oktober 2022, waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, verworpen. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet gegrond.

2.9. In een tweede onderdeel van haar middel richt verzoekster zich tegen de eigenlijke (motieven van de) bestreden beslissing.

2.10. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). In artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verder gesteld dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

In de bestreden beslissing worden de determinerende motieven vermeld die tot deze beslissing hebben geleid. Zo wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 7, eerste lid, 2° en 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Er wordt verder gemotiveerd dat de commissaris-generaal het (volgende) verzoek om internationale bescherming van verzoekster op 26 september 2022 als niet-ontvankelijk heeft afgewezen. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoekster langer in België verblijft dan toegestaan overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet, of er niet in slaagt het tegendeel aan te tonen. In dit verband wordt toegelicht dat verzoekster België (opnieuw) is binnengekomen op 14 maart 2019 en zij nog steeds op het grondgebied verblijft, waardoor het regelmatig verblijf van 90 dagen is overschreden. Vervolgens wordt ook uitgebreid gemotiveerd inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.11. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze bepaling weerspiegelt hogere rechtsnormen, waaronder artikel 8 van het EVRM.

2.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin verzoekster vraagt om een eerste toelating tot verblijf en er geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht – oordeelt het EHRM verder dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74;

EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen – met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de vraag naar hun aanpassingsvermogen –, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143-144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

2.13. Verzoekster erkent dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat een beoordeling heeft plaatsgevonden inzake het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en haar gezondheids-toestand. Zij geeft evenwel aan deze beoordeling te betwisten.

2.14. In eerste instantie betoogt verzoekster dat niet blijkt dat rekening is gehouden met haar meerderjarige dochter M., waardoor de beoordeling onvolledig is.

In zijn beslissing van 21 oktober 2022 waarbij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, stelde verweerder evenwel reeds vast dat de oudste dochter van verzoekster reeds begin van dat jaar terugkeerde naar Georgië. In haar beroep tegen deze beslissing heeft verzoekster dit feitelijk gegeven niet betwist. Zij brengt thans ook geen enkel begin van bewijs naar voor dat haar meerderjarige dochter sindsdien is teruggekeerd naar België of enig ander Schengenland. Om deze reden valt niet in te zien waarom bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nog rekening diende te worden gehouden met verzoeksters meerderjarige dochter M. In geen geval toont verzoekster trouwens ook aan dat er tussen haar en haar meerderjarige dochter M. nog sprake is van een beschermenswaardige gezinsband. Zoals verweerder in de bestreden beslissing ook aangaf, zijn hiervoor bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die de normale affectieve banden overstijgen. Er blijkt niet dat hiervan sprake is.

2.15. Verzoekster bekritiseert verder de volgende motivering in de bestreden beslissing: *“Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 21.10.2022 negatief afgesloten werd.”* Zij betoogt dat, in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, de elementen van lang verblijf en integratie niet reeds inhoudelijk zijn beoordeeld in de beslissing van 21 oktober 2022, nu hierin werd geoordeeld dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en om deze reden in deze fase niet worden behandeld. De verwijzing naar de beslissing van 21 oktober 2022 is volgens haar dan ook onzorgvuldig.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat de elementen van lang verblijf en integratie niet op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in rekening dienden te worden gebracht.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekster er al te gemakkelijk aan voorbij gaat dat verweerder in zijn beslissing van 21 oktober 2022 wel degelijk reeds een concrete beoordeling en belangenafweging inzake het recht op eerbiediging van het privéleven en artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd voor zover verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst Georgië om vervolgens vanuit dit land de nodige verblijfsrechtelijke stappen te zetten. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat kort na voormelde beslissing werd afgegeven, houdt ook slechts in dat verzoekster in de actuele omstandigheden, samen met haar minderjarige kinderen, het grondgebied dient te verlaten om terug te keren naar haar land van herkomst, zonder dat dit haar verhindert om – van zodra zij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten – opnieuw het Belgische grondgebied te betreden en hier te verblijven. Er kon dus wel degelijk worden verwezen naar de eerdere beslissing van 21 oktober 2022. Deze verwijzing is niet onzorgvuldig. Verzoekster toont niet aan waarom een verdere toetsing in de bestreden beslissing inzake artikel 8 van het EVRM zich nog opdrong.

2.16. Verzoekster betoogt ten slotte dat het in strijd zou zijn met de primaire belangen van haar minderjarige kinderen indien zij samen met haar dienen terug te keren naar het land van herkomst. Zij wijst op een nood aan stabiliteit en continuïteit voor haar kinderen. Zij stelt nog dat de kinderen zouden worden genoodzaakt hun scholing, in het Nederlandstalig onderwijs, af te breken.

De Raad herhaalt dat verzoekster ervoor koos om huidig beroep enkel voor zichzelf in te stellen, en niet namens haar kinderen. Verder moet worden vastgesteld dat verzoekster haar eerdere aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook enkel indiende voor zichzelf en niet voor haar minderjarige kinderen, dit niettegenstaande haar kinderen evenzeer in illegaal of precair verblijf zijn. Nu deze kinderen volledig ten laste zijn van verzoekster doordat de vader nog in Georgië blijft te verblijven, kan de Raad hieruit – net als verweerder in zijn beslissing van 21 oktober 2022 – enkel afleiden dat er voor deze kinderen zelf werd geoordeeld dat er blijkbaar geen noemenswaardige hinderpalen bestaan om terug te keren naar Georgië voor het indienen van een eventuele aanvraag om samen met hun moeder in België te verblijven. Mocht dit wel het geval zijn, kon toch worden aangenomen dat zij mede onder verwijzing naar buitengewone omstandigheden een aanvraag in België zouden hebben ingediend. Alleen al om deze reden kan het huidige betoog van verzoekster niet overtuigen.

Daarenboven beperkt verzoekster zich op dit punt ook tot zeer algemene beweringen en laat zij na met voldoende concrete elementen aan te tonen dat verweerder in dit verband enig concreet element onterecht niet in rekening heeft gebracht of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat een terugkeer van de minderjarige kinderen naar het land van herkomst niet in strijd is met hun hogere belangen. Verweerder heeft het in het hoger belang van de kinderen geacht dat deze bij de moeder kunnen blijven, en dat zij dus samen met hun moeder terugkeren naar het land van herkomst. Hij hield nog rekening met het recht op onderwijs, maar stelde vast dat in voorliggend geval verzoekster niet aangaf dat er in dit verband concrete elementen spelen die verhinderen dat de kinderen terugkeren naar het land van herkomst. Nog wees hij erop dat verzoekster steeds gebruik kan maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen, zodat de terugkeer in een vakantieperiode kan plaatsvinden. Verzoekster neemt niet de moeite in te gaan op de voorziene motivering en weerlegt deze niet. Op geen enkele wijze doet zij een concrete poging om aan te tonen dat een gepaste scholing niet kan worden genoten in het land van herkomst en dat de kinderen niet op korte termijn aansluiting kunnen vinden bij het onderwijs in dit land. Het is niet omdat het onderwijs in dit land niet langer in het Nederlands kan plaatsvinden dat de belangen van de kinderen noodzakelijkerwijze worden geschaad. De Raad herhaalt dat verzoekster in het kader van de eerdere verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen elementen naar voor bracht waaruit blijkt dat haar kinderen in het land van herkomst geen gepaste scholing kunnen genieten. Ook thans blijft zij op dit punt in gebreke. In zoverre verzoekster trouwens wijst op de *“stabiliteit en continuïteit”* voor de kinderen merkt de Raad nog op dat het illegale verblijf in België van de kinderen niet getuigt van enige werkelijke stabiliteit. Verzoekster blijft in gebreke met voldoende concrete bewijselementen aan te tonen dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van het hoger belang van de kinderen.

2.17. Gelet op het gegeven dat op dezelfde dag aan zowel verzoekster als haar minderjarige kinderen bevel is gegeven om het grondgebied te verlaten en verweerder pas is overgegaan tot de afgifte van dit bevel nadat hij de voor verzoekster in België ingediende verblijfsaanvraag onontvankelijk had verklaard, waarbij hij vaststelde dat het gezins- en privéleven zich niet verzet tegen een terugkeer naar hun land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland, moet worden aangenomen dat verweerder oog heeft gehad voor het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven

en het hoger belang van het kind. In de bestreden beslissing werd bovendien nog een bijkomende beoordeling gedaan inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat bij de beoordeling enig gegeven onterecht niet in rekening is gebracht of deze onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Evenmin toont zij een schending aan van het recht op eerbiediging van hun gezins- of familieleven of het privéleven. Er blijkt niet dat er noemenswaardige hinderpalen bestaan om hun privé- en gezinsleven op een normale en effectieve wijze verder te zetten in het land van herkomst, minstens in afwachting van een eventuele beslissing inzake de vanuit dit land ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Verzoekster wist ook, of diende te weten, dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België enkel voorlopig was toegestaan in het kader van de behandeling van de procedures voor internationale bescherming en zij dus niet zonder meer kon verwachten dat zij en haar kinderen, bij een negatieve afloop van deze procedures zoals dit telkens het geval was, verder in België konden verblijven. Evenmin blijkt dat verweerder het hoger belang van haar kinderen heeft miskend.

2.18. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.19. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS